

— Pofțiți domnișoară, știu că vă place umorul.
— Da, mai ales umorul... gras!

LA EXPOZIȚIA DE DESEN UMORISTIC

urzica

CÎND DEMONUL SE NUMEȘTE

Mache

de MIHAIL JOLDEA

— Cum, Nae? Nici una?
— Nici una.
— Extraordinar, domnule, ce voință! Și după câți ani, Nae?
— După treizeci și cinci de ani.
— Formidabil! Și așa, dintr-o dată?
— Dintr-o dată. Am stins țigara la ora 10 și am spus: «De azi nu mai fumez!»
— Ești tare, Nae... ce să-ți spun. Tare de tot!
Această discuție era pentru Nae un fel de vitamină zilnică împotriva fumatului. Cît privește admirația soției, a prietenilor și a colegilor făcuse din el un temut adversar al tutunului.

Singurul om care nu credea în povestea cu fumatul era Mache Popescu. Ah, Mache asta îi minca sufletul lui Nae. Ba îi ieșea în cale cînd Nae se întorcea de la toaletă și, zimbînd într-un anumit fel, îi strecura ușor:

— Și... zici că nu mai fumezi, Năică?

Ba cînd Nae se odihnea pe vreo bancă în grădina publică, se trezea cu Mache lingă el:

— Pardon! Îmi dai voie, Nae?

Se așeza și după două minute iar:

— Mă Nae, nu mai face mă pe nebulun cu fumatul că eu unul nu te cred măcar de m-ai tăia!

Apoi își aprindea țigara, dînd tot fumul în nasul lui Nae care, la apropierea lui Mache, simțea un fel de tremurici urmat de sufocare și de o transpirație abundentă. Mă rog! Cum-necum, Nae devenise un erou al zilei. Nu se vorbea în instituție decît de el. La auzul acestui omagiu adus lui Nae, Mache făcu din buze un sunet care minimaliza tot sacrificiul lui Nae. Cînd Nae dădea sfaturi celor din jur, Mache

cînta în surdină «La moară la Sfirîta»; cînd Nae descria pericolul nicotinei în culori negre, Mache intervenea în discuție, surizînd insinuant:

— Eh! Să faci ce spune popa, nu ce face el!

Și totuși, pînă în cele din urmă, toată lumea îi dădea respectul cîvenit lui Nae pentru voința de fier pe care o arătase.

Chiar șeful său de birou îl dădea exemplu pe întreaga instituție. Nu vă mai spun că directorul, auzînd numai lucruri bune despre Nae, se gîndi să-l ridice în muncă. Se adunară în ședință. Nae simțea cum se deschide cerul. Îngerăși cu aripioare și bucle blonde îl gîdilau binevoitori pe chelie. Totul părea roz... ba chiar roz-bombon! Colegii îi surideau, colegele mai tinere îi zîmbeau micșorînd ochii... ah, ce minunat lucru să vezi cum cred oamenii în tine, cum Maricica aia dulce, de la serviciul plan, te-nvăluie într-o privire mîngietoare. Directorul vorbea înainte, Nae visa cu ochii deschiși...

— ...Eu, vechi fumător, care nu sint în stare să las această buruiănă blestemată... ei bine, tovarăși, ...eu îmi scot pălăria în fața tovarășului Nae...

Un îngerăș își filfia timid aripioarele în fața lui Nae. Acesta îi trimise o beza în vis.

— ...Dacă după treizeci și cinci de ani te poți lăsa de tutun...

Directorul vorbea înainte. Soclul lui Nae creștea văzînd cu ochii. Mai trebuia să se pună reflectoarele jos, la baza soclului, cînd Nae simți că îl arde o privire. Se uită spre dreapta sa. Lingă el se așezase Mache. Tremuriciul și gîdilitura începură să joace tontoroii pe șira spinării lui Nae. Îngerășii dispărură

și cerul luase culoarea smoalei. La fiecare laudă adusă lui Nae, Mache suridea scoțînd același sunet din buze pe care îl facem toți cînd este vorba de un mof.

— ...De aceea, tovarăși, cred că nu greșesc numindu-l pe tov. Nae...

— Și zici că nu mai fumezi, Năică puiule?

Pînă să-și apere buzunarul, gheara lui Mache înfăcă pachetul cu țigări «Carpați» cu filtru al lui Nae.

— ...Tov. Nae este dușmanul aprig al minciunii...

Vorbea un coleg pe care Nae aproape că nici nu-l mai auzi.

— Nae, mă iei cu tine la noul serviciu? îi șopti Mache.

— Te iau! murmură stins Nae.

— Vezi să nu faci pe nebulun la învoiri...

— Nu fac...

— Și cu primele cum facem?

— Facem!

— Se mai înscrie cineva la cuvînt, tovarăși?

— Eu!

— Poftim, tov. Mache!

— Tovarăși! Stau de ani de zile în același birou cu bunul meu tovarăș Nae...

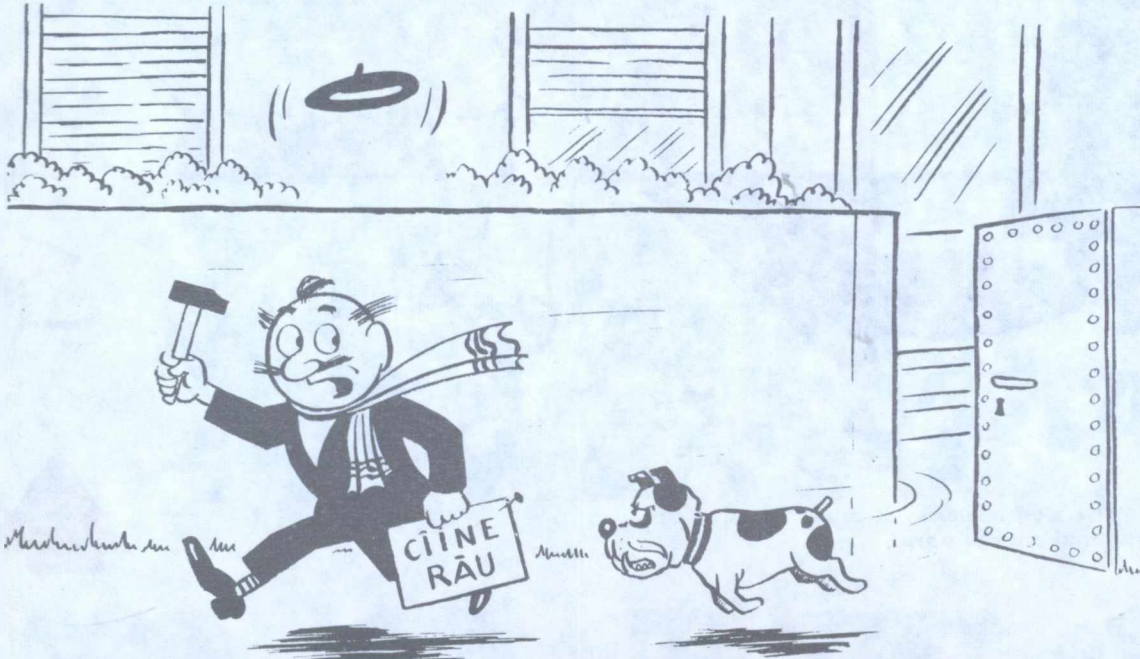
— Lua-te-ar dracu, Mache! scrișni Nae.

— Ei bine, tovarăși, omul acesta care fuma două pachete pe zi, a spus o dată «Nu» și «Nu» a rămas. Ce înseamnă asta, tovarăși? Că tovarășul Nae este construit din beton armat... că voința sa...

Și dă-i. Și trage-i. Și urcă-l pe Nae în slăvi. Totul s-a terminat cu bine. Nae a ajuns acasă istovit. Naiba l-a pus să se laude că s-a lăsat de fumat? Ditamai omul să fie nevoit să fumeze în closet! Și ticălosul ăla de Mache care se ținea ca umbra după Nae. O furie cumplită îl apucă împotriva lui Mache, furie ce se revarsă împotriva puștiului lui Nae.

— Miroși a tutun! urlă Nae de cum intră în casă. Ai fumat, mizerabile, ticălosule, inconștientule! (Și harști două perechi de palme.) Dă țigările încoace! Ah, domnul fumează «Virginia» cu filtru! Domnu' are gusturi nobile! (Și harști alte două perechi de palme proaspete că cele date cu citeva mișute înainte se învechiseră) Uite, domnu', ce fac eu cu pachetul dumitale! Îl rup, domnu', ...în bucățele, domnu',... uite așa, domnu',... una cite una, domnu'! Acum ce stai? Șterge-o pînă nu te calc în picioare! Îi mai trase o palmă ca un ultim argument convingător, mormăind furios: Auzi, domnule! «Virginia»! Lua-te-ar dracu, Mache, să te ia! M-ai ucis!...

FRED GHENĂDESCU

META-MORFOZĂ

Un vagabond bătrîn, nemiluit
De oameni, insultat și izgonit,
Adeseori chiar cu picioare-n spate
De cei cu ușile mai ferecate,
Ceru divinității (ni se spune)
Să facă pentru dînsul o minune
Ca să nu simtă foame, nici durere.
Și Dumnezeu răspunde: — Cu plăcere,
Îți voi curma suferințele,
Servindu-te în toate privințele,
Dar potrivit cu propria ta soartă:
Vei alerga mereu din poartă-n poartă,
Tratat la fel de dur și de brutal.
Prilej de invective și scandal.

Și-l transformă în minge de fotbal.

PAVEL MIHĂILEANU

Western

*Old Shatterhand, bătăușul bigot,
Cunoscut justițiar creștin,
Minca un metru pătrat de-antricot
Stropit cu-o damigeană de gin.*

*Orchestra «saloon»-ului deranja arterele
Cu zgomotoasa ei compoziție
Acoperind cu succes revolverele
(«Colt»-uri de 8 mm cu repetiție).*

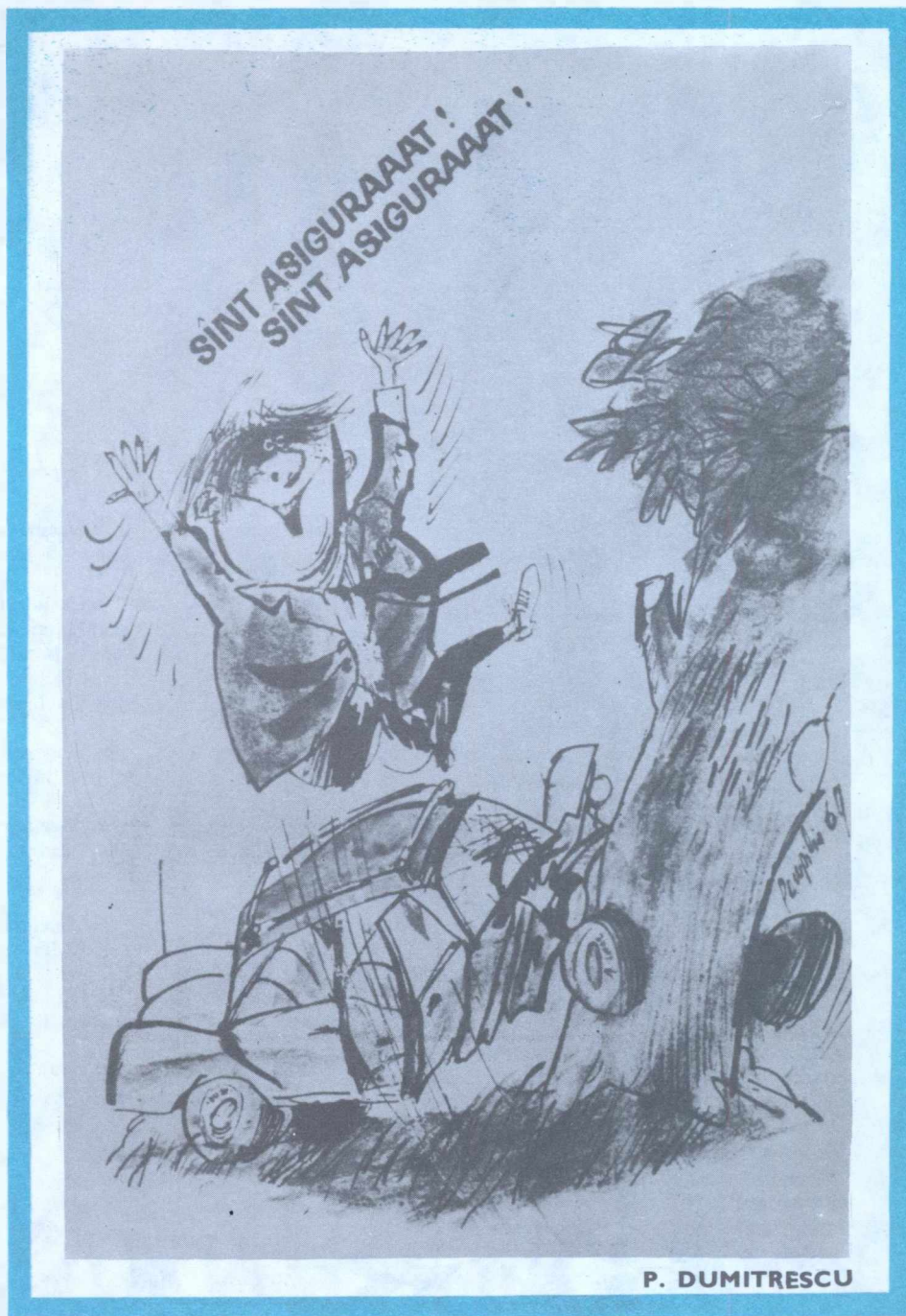
*— N-avem ce face, Old Shatterhand,
Îi spuse patronul, în pragul demenței.
Numai cu muzica asta de jazz-band
Prevăd c-o să ne pierdem clienții.*

*După cum vezi, ne-au părăsit toate fetele.
Unele-au plecat la Chicago,
Inundînd acolo cabaretele,
Altele la sud de Pago-pago.*

*Plingîndu-se că la noi în local
Cowboy-i noștri sînt needucați
Și că miros a balegă de cal
Chiar dacă sînt foarte bine spălați.*

*Mi-ar trebui, prietene, prin urmare,
Să-mi cauți o fată plină de calitate,
De-aici de la noi sau chiar de peste mare,
Străină de astfel de sensibilități.*

*Atunci Old Shatterhand a încălecat
Cutreierînd lumea în toată goana
Și, după cinci luni, s-a prezentat
Aducînd la local pe Fata Morgana.*

P. DUMITRESCU

VICTOR EFTIMIU

ÎNSEMNĂRILE UNUI INDISCRET

● Asemeni Sfîntului Dumitru Basarabof, mi-aș osîndi să umble desculț trei ani, piciorul care a călcat un pui de pitulice. Dar nu întind, creștinește, cealaltă parte a obrazului, omului care m-a pâlmit: îlucid!

● După cum tirania nu este o floare spontană, ci rodul lașității altora — tot așa escrocheria n-ar exista dacă n-ar exista lăcomia, corupția și imbecilitatea. Cîtă vreme vor fi oameni proști, cupizi și molateci, vor fi escroci.

Escrocul este pata roșie care iese, dintr-un singe viciat, pe fruntea societății.

● Cel mai bun regizor este cel care nu se vede. Regizorul e ca inima: nu trebuie să-l simți.

● Blegului îi spunem bun.

● Nu-mi pare rău că anii trec; îmi pare rău că-n anii ăștia n-am făcut nimic.

● Îi ceri suflet și ea urmărește să nu aibă decît sex-appeal.

● Nu cred în spectre, dar cred în oamenii care văd spectre, după cum cred în compozitorul ce găsește fapte și idei într-o sonată, într-o simfonie. Literatura e fantoma muzicantului.

● Cei cu soluții complică viața.

● Clasic înseamnă uneori și declasat.

● Cine ride e tînăr. Cine rinjește, e bătrîn.

● Cine ți-a spus, domnule regizor realist, că eu, spectator, țin numaidecît să uit că sînt la teatru?

● «Te ador!»

Ea singură nu-și dă seama că-i spune așa numai cînd îl vede plecînd sau cînd îi cumpără o pălărie.

● Cînd scoți moaștele fără să fi consultat în prealabil barometrul, ești un imbecil, fiindcă dacă nu plouă ai compromis pe sfînt.

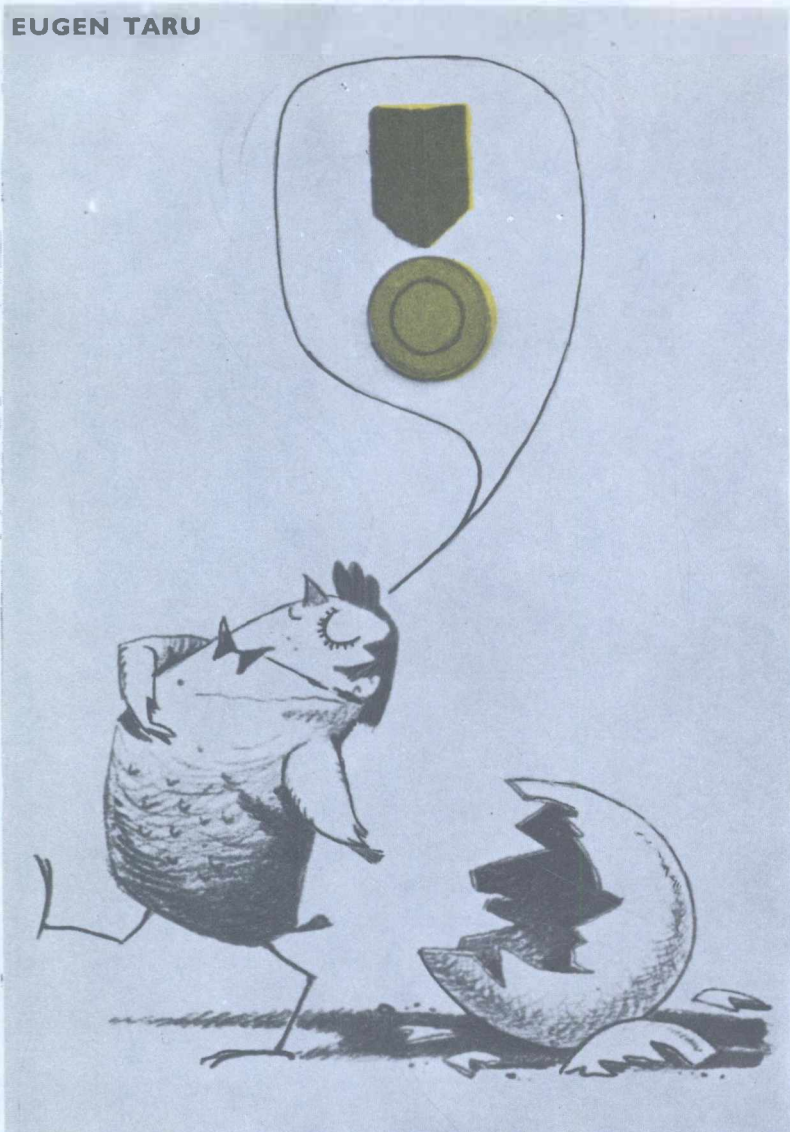
Iar dacă-l consulți, ești un escroc. De aceea, e mai bine să lăsăm moaștele în pace.

● N-a avut de unde să-ți telefoneze, credea că ți-ai schimbat adresa, auzise că ești plecat în provincie, n-a vrut să te deranjeze, știindu-te foarte ocupat.

Cînd are nevoie de dumneata, toate aceste considerente dispar. Te găsește foarte ușor.

OAMENI, PLANTE ȘI ANIMALE

Din cugetațiunile unui fluieră-vînt

FĂRĂ CUVINTE

- Drumul cel mai scurt între două baruri se numește linie frintă.
- Ce nevoie am să învăț carte la școală, cînd, la «școala vieții», le aflu pe toate fără să citesc nimic?
- Fetele cu cap sînt cele de capul lor.
- Singurul țel valabil în viață e să n-ai niciunul.
- Decît să umbli cu capul în stele, mai bine să umbli cu «stelele» în cap.
- Minciuni! Bătaia nu e ruptă din rai. E din «Mon Jardin».
- Fata bună se cunoaște de dimineață... la bar.
- Noaptea: Ziua pungășilor.
- «Cine seamănă vînt culege furtună». Dar cine fluieră-vînt scapă printre picături.
- Părul trebuie să fie prelata capului.
- Stelele cerului nu sînt ca ale coniacului. Cu cît are mai multe, cu atît te întunecă mai repede.
- Femeia care naufragiază, trebuie acostată.
- Nu muncesc fiindcă nu-mi place să port brățară de aur. E neserios!
- Cea mai odihnitoare mobilă: «Bufetul de stat!»
- Celibatarul nu caută niciodată «un bilet în plus» cînd se duce la cinematograful.

ABERATIILE și aberaționiști

O scurtă vizită în județele Constanța și Tulcea ne-a îmbogățit substanțial bagajul de cunoștințe cu o serie de aspecte pe care pana unui umorist n-ar fi izbutit să le scornească în vecii vecilor, chiar dacă i s-ar fi promis un monument cu bust instalat pe blocul turn ca să-l vadă zi și noapte toată Capitala.

O să începem cu formația artistică a Casei de cultură orășenești Măcin, care a făcut o deplasare artistică în comuna Horia din județul Tulcea. Însoțită de instructorii artistici Ionel Jipa și Vasile Trifan, formația a dat un spectacol artistic. Primul succes pe care l-au avut membrii formației a fost însușirea artistică a cheltuielilor de deplasare de către cei doi instructori artistici. Al doilea succes a fost obținerea de către cei doi instructori a unei artistice jumătăți de porc de la C.A.P.-ul din comună. Este adevărat că pentru aceasta ei au dat C.A.P.-ului... cortina formației (care aparținea instituției), dar nu vedem aici nimic grav. În teatrul modern se joacă și fără cortină

și este o afacere dublă să fii și în plină actualitate, și să te alegi și cu o jumătate de porc! Asta înseamnă, nu-i așa, să nu faci artă pentru artă, ci artă pentru jumări, șuncă, tobă, cîrnați etc.

Și ca să rămînem tot în domeniul artistic, iată și Clubul șantierelor navale maritime de pe bulevardul Tomis din Constanța.

Acest club intră în pămînt, dar nu de rușine, și nici la figurat, ci la propriu și de la apă. Din această cauză în sală sînt ocupate de obicei numai primele cinci rînduri de scaune, întrucît pe celelalte se poate prăvăli balconul dacă, de pildă, joacă pe scenă «Călușarii». Dar se joacă numai de-astea lente, bătrînești, fiindcă pereții crapă mereu mai tare, fiindcă într-un garaj vecin a pătruns apa și fiindcă I.L.L.-ul spune ca să repare Șantierele navale maritime, iar acestea zic să repare I.L.L. Și așa, ăla eu, ăla eu, clubul se duce și nimeni nu vine să-l repare.

Trecînd din sectorul artistic la cel viticol

(există o legătură puternică între aceste două sectoare), aflăm despre o comedie care se joacă la C.A.P. din comuna Nicolae Bălcescu, județul Constanța. Scena o formează micul petic de vie al acestui C.A.P., iar personajele sînt paznicii care primesc pentru pază cîte una și jumătate zile-muncă la fiecare zi calendaristică. Clenciul comediei nu-i aici, ci la paznici. Sînt paisprezece. Paisprezece pentru o viișoară care deci consumă numai pentru pază 630 zile-muncă pe lună. Cît o fi vița de nobilă acolo, dar ca s-o păzească paisprezece paznici, miroase a... servilism.

Și, în sfîrșit, un fapt pe care-l consemnăm așa, ca să vedeți ce se cheamă aia puterea obișnuinței.

Ne-a demonstrat-o Guță Căldăraru care tocmai executase 7 ani în urma unui furt și ieșise băiatul la soare. (Notați, avusese în total 12 condamnări). Deci ieșise omul afară, la plimbare, la soare, la hoinăreală și circola vesel prin Tulcea. A intrat într-un magazin de textile, și iată-l cu mîna în poșeta unei femei, încercînd să-i fure portofelul. Desigur, el o fi vrut să facă doar o probă, să vadă dacă nu și-a pierdut deoarece itea. Pesemne însă că și-a pierdut-o deoarece iată, numai la o oră după ce terminase șapte ani, a făcut calea întoarsă pentru încă trei!

Dar nu de la el se trage expresia «cei șapte ani de-acasă».

S.R.

AUTO- ÎNDRĂGOSTITUL

de I. AVIAN

Vara trecută, prietenul meu Valeriu Ciocănel și-a luat mașină. Un Fiat alb. Cică alb se asortează la toate culorile. Și la blond, și la oxigenat, și la șatene. Fiindcă Ciocănel e un nehotărît. Un indecis. Azi iubeste un suflet oxigenat, mâine suspină după o inimă brunetă, poimiine e topit după o mini-jupă blondă, într-un cuvînt, vrednicul și simpaticul Valeriu e o fire dinamică. Acesta e și motivul pentru care și-a cumpărat autoturism: dinamismul. Se vrea cît mai activ. Nu poate omul să stea locului, ținut pe o bancă la șosea, sau la o masă în cofetărie. Firesc! Trăim în secolul vitezei. Dacă Valeriu face cunoștință cu o fată, aici, în București, nu suportă să-i spună «te iubesc» tot aici, în Capitală. Cu mașina, dragostea evoluează mai modern, mai rapid. Îi șoptește «te iubesc» la Ploiești, «ești visul meu» la Cimpina, «cînd ne mai întîlnim, dragostea mea» la ieșirea din Posada și, dacă apasă mai intens pe accelerație, pe aleile parcului din Sinaia, amorul i-a și căzut în brațe!

«Ehei, cu mașina — exclamă optimist Ciocănel — dragostea e mai frumoasă, mai contemporană. Habar n-ai ce palpitant e să fii îndrăgostit pe serpentinele de la Breaza sau de la Timiș. În stînga pădurile semete, în dreapta prăpăstiile infricoșătoare, iar la mijloc, tu și ea! În Fiat».

Are dreptate Valeriu! Ce poate fi mai idilic decît tu și ea, singuri în mijlocul naturii sălbatice! Pentru o clipă, gîndurile îți zboară cu milioane de ani în urmă, la Omul din Neanderthal. Și, fără să-ți dai seama, o întrebare îți incolțește în minte: cum a iubit oare Omul din Neanderthal? Cum și-a exprimat el sentimentele față de iubita lui, într-o epocă în care nu a existat autoturismele?

Dar claxonul unui autobuz te trezește din visare, făcîndu-te să uiți de teoriile filozofice, cărora le-ai căzut pradă pentru o clipă.

Pornești mai departe, pe șoseaua care se strecoară printre munți. Lîngă tine blondina, în stînga Bucegii, în dreapta Bucegii, podoabe adevărate ale naturii! Ai vrea să le cuprinzi pe toate dintr-o îmbrățișare. Dar Bucegii sînt departe. Și te mulțumești numai cu podoabele pe care le ai mai la îndemînă.

Ați înțeles, deci, pentru ce și-a cumpărat Valeriu Ciocănel mașină. Prin intermediul acestui mijloc de locomoție, izbîndești mai ușor în dragoste. Prin parbrizul unui Fiat, prin geamurile unui Renault, la volanul unei Skode, dragostea pare mai frumoasă, iar sentimentele mai pure. Îmi explică Valeriu:

— Oprești elegant la marginea trotuarului, deschizi larg portiera, și-i atragi respectuos atenția zinei: «Domnișoară, un sărman bărbat și cei 50 de cai putere ai lui vă stau la picioare. Un suflet romantic și restaurantul Palas de la Sinaia vă așteaptă».

E drept că, cele mai multe, răspund: «Să aștepte! Și accelerează, tinere, că nu sînt cine crezi dumneata!»

Dar dacă pe lîngă mașină mai posezi și puțin spirit, este exclus să nu cîștigi partida: «Domnișoară, demarez spre Sinaia, și mămica nu-mi permite să merg singur prin pădure». «Atunci ia-o pe mămica». Dar dacă, pe lîngă Fiat, mai posezi și satiră, continui: «Domnișoară, sînt un om serios. Dacă vă închipuiți că urmăresc vreun anume scop meschin, la Sinaia, renunț. Ne oprim la Predeal. Nu auzi chemarea naturii?» «Nu, domnule, ceea ce auzi, e chemarea soțului meu».

Dacă e căsătorită, și-a furat norocul. Circulă cu tramvaiul. Sau cu

personalul fără locuri. Fiindcă Ciocănel e un bărbat serios. În mașina lui nu urcă decît ființe care n-au trecut pe la Ofițerul Stării Civile. Cele care nu fac parte din această categorie n-au decît să admire Sinaia sau Brașovul în excursii colective, organizate prin sindicat sau prin O.N.T.

În mașinuța lui, Valeriu își poartă demn singurătatea. Asemenea călugărului din vechiul schit. Mă rog, dacă întîmplător îi iese în cale o călugăriță, e cu totul altceva. Mai cu seamă că schitul lui e de patru locuri și sihăstria îndelungată nu e bună. Noaptea cu lună sînt mai frumoase în doi. Și mai ales cele fără lună, fiindcă sînt mai pline de mistere și pline de taine. Mai cu seamă de cînd au dat buzna rachetele spațiale, toată poezia lunii s-a destrămat.

N-a mai rămas decît poezia mașinii!

O poezie recitată cu o sută pe oră. Și ce frumos o recită Ciocănel: «Păsărică albă-n cioc, subțirică la mijloc, urcă sus, că n-o fi foo».

Și unele păsărele urcă. El ciripește, ea ciripește, mai opresc la vreun bufet să ciugulească, iar la înapoiere își țes planuri despre un cuib fericit.

Cuibul ține pînă la București. Pe urmă rămîne fără locatari.

Fiindcă Valeriu, deși un automobilist fermecător, nu e un statornic. Ah, și cît suferă din pricina acestei defecțiuni tehnice a inimii! Nu poate iubi la nesfîrșit. Dragostea lui ține cel mult pînă la Poiana Brașov și retur. O singură dată, vara trecută, a iubit pe dimensiuni mai întinse: București — Mamaia, via Mangalia-Nord — Eforie-Sud. A iubit vreo 350 de kilometri! A demarat pe litoral cu Mimișor. La nămol. Și în nămol a lăsat-o. Cînd a ieșit Mimișor de la ghiol, Valeriu tocmai trecea, ca săgeata, cu mașina pe sub nasul ei. Alături de el, o brunetă. Probabil o ducea la nămol, la Eforie-Nord. Mimișor i-a făcut disperată semne cu mîna să oprească. Dar Ciocănel n-a oprit.

Mimișor a plîns cu hohote, strigînd că vinovată de toată tragedia ei este miliția, intrucît chiar pe locul acela fixase un indicator-auto cu «Oprirea interzisă».

Și-atunci, care e vina lui Ciocănel?... Să nu fi respectat legea?...

A. POCH

— Am cerut ciolan pe varză...
— Varza s-a terminat!

PRIVIND ÎN SUS

Ne spune Platon despre Thales cum
Că tot privind odată spre tîrie,
Spre cine știe care galaxie,
Căzu într-o fîntină ce-i sta-n drum.

O fată tracă, ce de-o veșnicie
Îl tot dorea pe-adolescent precum
Dorește-albina floarea cu parfum,
Se nimeri prin preajma lui să fie.

— «O, Thales, îl mustră această fată
Cu nasu-n vînt spre bolta instelată,
Nu vezi ce piedici zeei-n drum ți-au pus!»

Privind de jos spre coapsele ei fine
Zimbi băiatul: — «Zeei știu ei bine
De ce mă-ndeamnă să privesc în sus!»

CONSTANTIN OTTESCU

Lasă-te — i-au spus codobaturile
de vuiu pădurile —
habar n-ai de gramatica vieții.

Dar el continua să scrie...

Lasă-te — l-au lămurit izvoarele pe-ndelete —
din penița ta curg doar pete.

Dar el
ca-ntr-o beție
continua să scrie...

N-ai pic de talent
— au oftat greierii —
lasă-te
zău așa
și fii de folos cu ceva.

Lasă-te,
Lasă-te
— i-au spus înțeleptele bufnițe
răspicat,
sus și tare —
capul tău e ca o coajă de nucă
din care miezul a plecat la plimbare.

Lasă-te, îți vrem doar binele,
zumzăiau albinele,
înțepindu-l cu acele cronicilor.

Lasă-te,
scăpărau fulgerele-n zare
și pe jăratecul epigramelor
i-au pus fiecare rind la frigare.

Urșii i-au dedicat
apăsăt,
cu răbdare,
tomuri de studii
nimitoare.

Lasă-te,
il îndemnau o dată cu zorile
privighetorile.

Lasă-te,
ii telegrafiau
ciocăntorile.

Lasă-te,
hohoteau veverițele,
Lasă-te, lasă-te,
suspinau mierlele,
lasă-te,
țipau vulturii,
lasă-te,
il rugau fluturii.

Cine o fi?
— s-a întrebat
pădurea-ntr-o zi —
de vinuește în totul și toate.

Și în scurt timp
pentru încurajare
i s-a decernat
cu aplauzele
adecvate
un premiu
literar
de popularitate.

PIERRE DANINOS

CUM SE CREȘTE COPILII

În această lume neprevăzătoare se găsesc totdeauna câteva persoane care să se aplece deasupra leagănului unui viitor Hitler sau Landru, spunînd:

— Ce copil drăgălaș! Tare e drăguț, zău așa!

Privindu-l pe fiul meu dormind cu capul lipit de căteșul lui de pluș, m-am întrebat o clipă dacă nu cumva ar fi posibil ca, mîine, un guvern să cerceteze acest mic craniu și, integrîndu-l în normele unei alchimii diabolice, să provoace într-o zi spinzurarea mea ca umorist periculos. Este o viziune pe care cu greu pot s-o iert acestui secol, viziune pe care am alungat-o de îndată.

Sub aripa lui Plum Padding, copilul de vis, clasicul copil roz și blond, cu tradiționalul complex lactat, datorat desigur biberoanelor albe și albastre, copiii erei atomice duc lumea de nas.

Oare mai mult decît pe timpul meu? Sau mai puțin? Părerile sînt împărțite!

Sînt totuși ispitit să cred că lumea de azi depinde mai mult de copii decît în 1920. Și asta nu numai pentru că acești copii, care altădată aveau camera lor, au acum salonul lor. Nu. Mai mult decît salonul sînt ziarele, care nu mai pun întrebarea: «Copiii dv. sînt cumînți?» ci «Părinții voștri se poartă frumos?»

Mai sînt și alte divinități care-i protejează pe copii ca, de pildă, pedagogii, psihanalistii etc.

Am auzit-o pe Sonia vorbind despre complexe în legătură cu coada de cal a fiicei mele. Pe vremea mea, copiii erau pieptănați după cum vroiau părinții (nu după cum vroiau copiii). Astăzi, lucrurile s-au schimbat. Găsesc că pe Michèle o prindea bine coada de cal. Ea însă refuză să se mai pieptene așa, spunînd că băieții de la liceu își bat joc de ea.

Regăsînd tonul taților de altădată, i-am spus: «Te vei pieptăna așa cum vreau eu!» Dar soția mea, Sonia, interveni: «Să știi că în felul ăsta se poate ajunge foarte departe pe o linie nedorită».

Și-mi aduse un articol în care era vorba de o fată pe care «coada de cal» a umplut-o de complexe. În fața acestui cuvînt cu greutate, coada de cal a fost abandonată. Mă bucur de ea numai în zilele de sărbătoare, cînd pericolul complexelor este limitat. Pe vremea mea, cînd un copil era leneș se spunea, pur și simplu, că e leneș și era băgat într-un internat.

Aceste lucruri se mai întîmplă și astăzi, dar cum se poate lua cu ușurință o asemenea hotărîre cînd directorul Învățămîntului tehnic declară: «Mulți copii, considerați mediocri, pot fi inteligențe necunoscute?»

Pe vremea mea, copiii nu vorbeau la masă. Era, dacă-mi mai aduc aminte, unul dintre cele trei mari principii care circulau asupra educației copiilor, cînd m-am însurat. Astăzi am trei copii, dar principiile acelea au decedat. Desigur că mi se întîmplă să strig uneori: «Taci din gură cînd vorbește tatăl tău!»

Dar Sonia, care suportă foarte greu să fie întreruptă, pare deodată animată de marea ei credință psihanalitică:

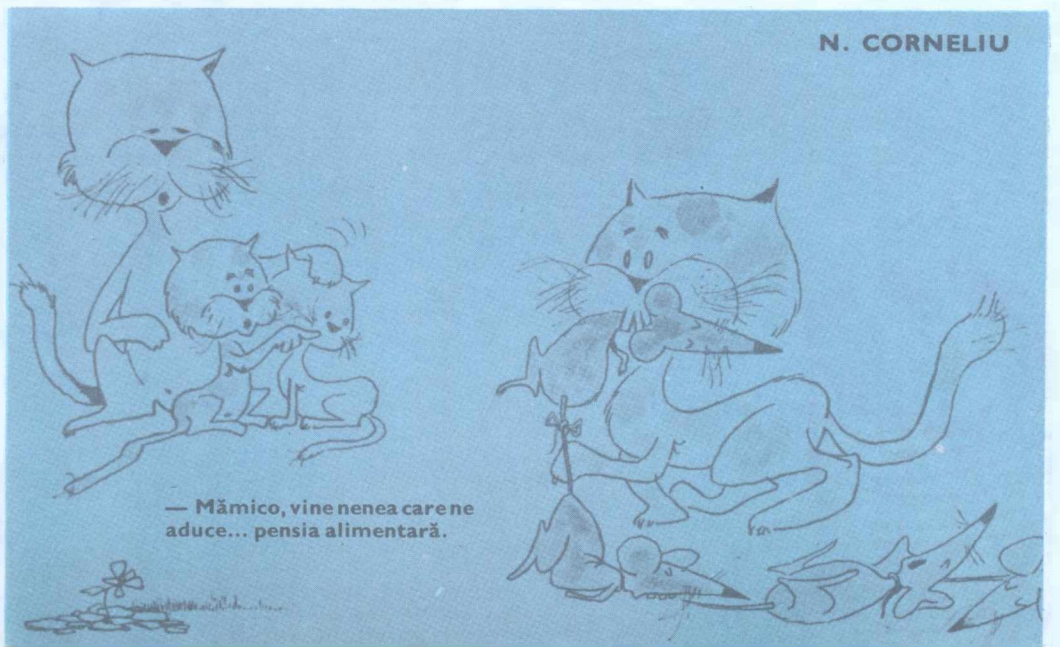
— Știi foarte bine ce a spus medicul: copiii, o dată ieșiți din liceu, trebuie lăsați să se exprime.

După părerea mea nu există decît un singur mijloc să lași să se exprime trei copii în jurul unei mese: să taci. Deci tac și eu cel puțin atunci cînd fac pe arbitru între boxeri. După această oră de destindere în care îi despart pe bătauși sau îi ascult vorbind neobosiți între două round-uri, nimic nu-mi pare mai ușor sau mai odihnitor decît să mă apuc de lucru.

De altfel, scriitorii ar trebui împărțiți în două categorii: cei care au copii și cei care nu au, primii trebuind să dovedească aptitudini speciale pentru a scrie, lăsîndu-i în același timp pe copii să se exprime în voie.

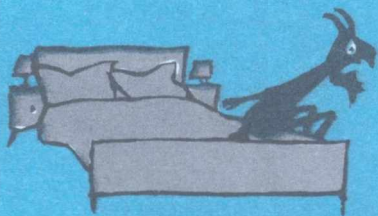
Oare n-ar fi bine să acordăm un premiu Goncourt pentru familie? De ce nu?

Traducere de IRINA BALTEȘ
Din volumul «TOUT SONIA»

MIRCEA BONDA

NELL COBAR

FĂRĂ CUVINTE

FĂRĂ RABAT

Un exemplu foarte interesant pentru modul cum o unitate își diversifică activitatea îl oferă întreprinderea minieră Barza, județul Hunedoara. Astfel, conducerea întreprinderii respective a pus în vânzare un bogat sortiment de materiale de construcții. Fie salariaților ei, fie altor persoane, la cerere, întreprinderea le oferă prompt și conștiincios... de toate pentru toți: var stins și nestins, parchet de toate esențele, cherestea fasonată sau nefasonată, ciment în saci etc.

Într-un an, întreprinderea a comercializat materiale în valoare de 134 500 lei. Pe lângă această activitate comercială, întreprinderea din Barza are și o activitate pe linie de servicii. Astfel, această întreprindere cu specific subteran, care se ocupă de vânzări-cumpărări, execută, nu în subteran, ci la suprafață, lucrări de reparații garantate. Este vorba, după cum s-a aflat cu ocazia unui control, de 27 de comenzi de reparații auto și alte reparații, comenzi ce au fost onorate impecabil de întreprinderea din Barza. Care va să zică, s-ar putea spune că acestea sînt activități peste plan.

Dar noi ne așteptăm de la o întreprindere de minerit ca, mă rog, ce este peste plan să fie pe linie de minerit!

Că așa, cînd vezi că o asemenea întreprindere vinde var și repară mașini, te întrebi logic: peste plan, peste plan, dar... al cui plan, soro?

Ce-ar fi...

de SADI RUDEANU

Iată cum ar arăta o pagină din «Mica Publicitate» dacă ea ar fi realizată de un redactor al nostru:

Cumpărări

Mulțumesc pe această cale doctorului Nae Seringeanu care prin priceperea și devotamentul său m-a lecuیت de orice boală.

Vinzări

Dispărut de acasă șoricar negru, vîrsta un an, împreună cu soțul meu, vîrstă 30 de ani. Răspunde la numele de Pik, șoricarul, și la Gică, soțul. Găsiturului bună recompensă.

Cereri de serviciu

Tineri proaspăt căsătoriți căutăm de urgență cameră indiferent cartierul, dar neapărat mobilată. Eventual de masă și șifonier nu avem nevoie.

Oferte de serviciu

Vind auto, viteză la drum 200 km pe oră, frînă defectă.

Schimb de locuință

Încetat din viață bunul nostru amic Matus Alem, la vîrsta de 120 de ani, după o lungă și veselă viață.

Pierderi

Meditez cu succes sigur la bacalaureat toate materiile. La fel și

pentru admitere în facultate (oricare), examen de stat etc.

Decese

Televizor nou-nouț, cumpărat ieri, vind la jumătate de preț. Eventual schimb cu televizor vechi.

Meditații

Asigurați-vă viața, ca să trăiți liniștit. (?)

Închirieri

Ileana Stamate și Mitică Eftimie, căsătoriți.

ANUNȚURI

Teatru

Pierdut servietă cu lei 20 000. Bani întreprinderii. Căsuța poștală 23411.

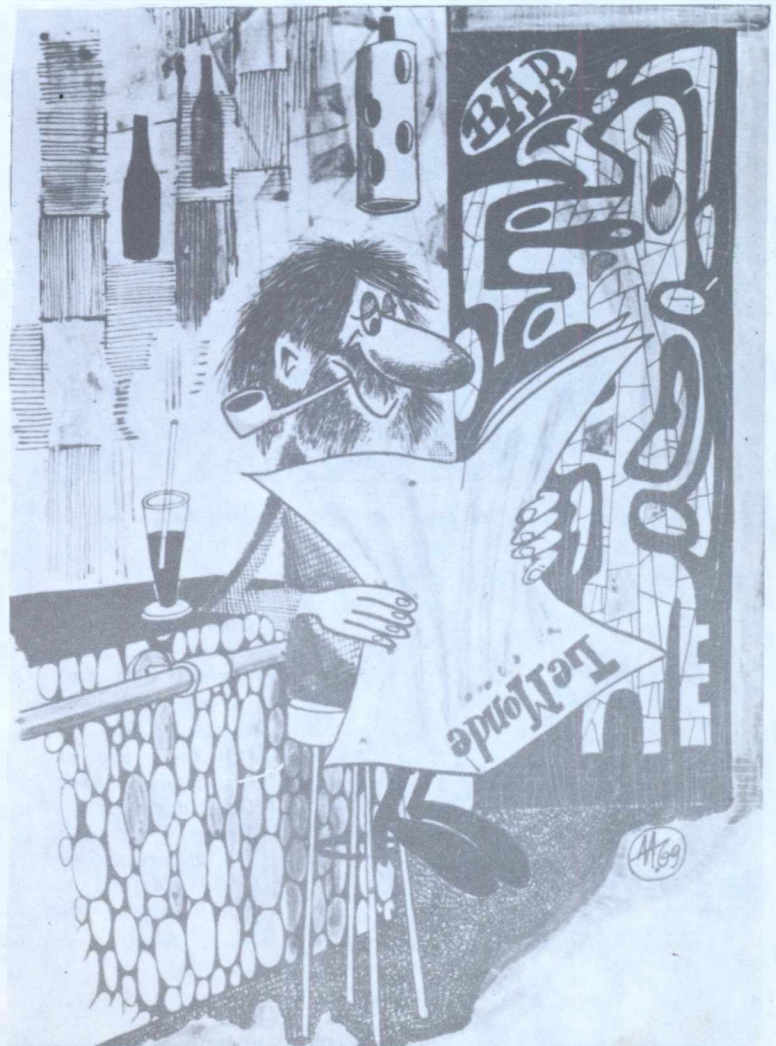
Filme de aventuri

Sache Tămădău, cu ultimul domiciliu în Timișoara, este citat în acțiune de divorț la judecătorie.

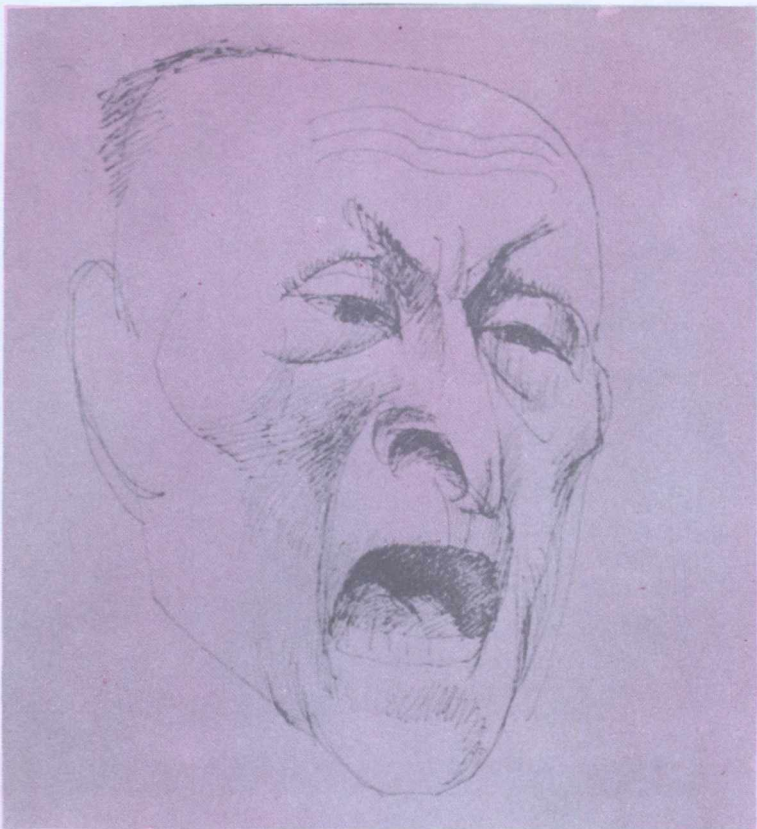
Muzee

Anunțăm agapa colegială ce va avea loc duminică 8 iunie. Sînt invitați toți absolvenții Liceului nr. 214, promoția 1909, cu prilejul împlinirii a 60 de ani de la absolvire. Prezența obligatorie!!!

A. ANDRONIC

FĂRĂ CUVINTE

CRITICUL DE ARTĂ PETRU COMARNESCU

— Decît să mă leg la cap, mai bine mă leg la gură...

Hipo- potamul și peștișorul

de SIN ARION

Cum dormita pe plajă într-o zi
Hipopotamul gras își aminti
De-un văr de-al său (acum defunct)
Ce avusese un adjunct.
Acesta-i întocmea rapoarte
Cu tot tipicul, ca la carte,
Îl scărpină și unde pui
Că mai gîndea și-n locul lui.
Vreau să-mi gălesc și eu urgent
Un «ajutor» inteligent.
Și se gîndi că, negreșit,
Un peștișor e potrivit
Zis și făcut. A angajat

Așa precum a proiectat
Un crap micuș, un peștișor,
Cu mîntea plină de fosfor,
E prețios, căci e tăcut,
Aude, vede, dar e mut.
Și ciortănașul se spetea,
Munca, trăgea și transpira.
Hipopotamul, ca-ntr-o vrajă,
Sta tolănit mereu pe plajă
Utilizîndu-l pe adjunct
Să-i pună trebile la punct.
Acesta fără șovăiri
Îl pricepea doar din priviri,

Îi sugera chiar și păreri.
Și-așa s-au scurs cinci primăveri.
Hipopotamul se gîndea
Ce bună treabă mai făcea
Și ca director model
(Cînd e adjunctul după el)
Mustra blajin din cînd în cînd
Pe peștișorii mai de rînd,
El tuturor le da povețe
Cu-nțelepciune și blîndețe,
Primea în audiențe mrene
Dar mai cu seamă pe sirene.
Dar iată că-ntr-o bună zi

Muncă

de VICTOR PIȚIGOC

Eram șapte la rînd, la dentist.
Unii se văitau, alții oftau, alții
gemeau. O duduie, cu rochia cit
o cămășuță, dirdiia ca varga. Se
vede că venea aici pentru prima
dată. Se informa în dreapta și-n
stînga:

— Doare? Ustură?

Îi răspunse un ochelarișt — singu-
rul care în asemenea ambianță mai
avea chef să dea răspunsuri:

— Doare, duduie, dar trece. O
extracție e floare la ureche!

— Dar la mine nu va fi extracție,
se apără minijupa dîrză. Am venit
pentru o plombă.

— Toți venim pentru o plombă,
se pronunță ochelariștul. Venim pen-
tru o plombă și plecăm cu o extracție.
Dentistul una știe: haț, ți-a scos
măseaua!

— Măseaua? Eu n-am măsea bol-
navă.

— Cum așa?

— Dintele mă doare. Dintele din
față. Acesta.

Ochelariștul nu răspunse. Tăcu
atît cît să se scurgă o pauză strategică,
după care întrebă:

— Dumneavoastră, duduie, scu-
zați, poate nu sînteți logodită...

— Ba da. De ce...?

— Pentru că am avut și eu o
colegă care, tot așa, era logodită,
pină într-o zi cînd, ce crezi? s-a
dus să-și pună o plombă și cînd
colo dentistul, țac, i-a scos un
dinte din față și pe urmă, țac, încă
unul. tot din față, pentru că amîndoi
erau contaminați. În fond, nu i-a
părut fetei chiar așa de rău după
dinți, dar i-a părut rău după logod-
nic, care a lăsat-o și și-a găsit chiar
a doua zi alta cu dinți întregi, pe
care a luat-o de soție, întemeind o
căsnicie ideală din punct de vedere
stomatologic.

Duduia asculta perplexă; apoi
scoase din poșetă o oglinjoară, că-
tînd desigur cam cum i-ar veni fără
cei doi dinți din față.

Am crezut potrivit să intervin.

— Fleacuri! am spus. Asemenea
cazuri sînt unul la un milion. Eu,
în locul dumitale, duduie, nu-mi

făceam griji pentru o plombă. C
ședințe și gata.

Ochelariștul nu m-a contr
și tot mai continua. Ea era tot
tinerică, cum ești mata, dar brun

Dentistul, șaten. Dar după a
ședințe, a intrat la idei logodn
fetei. N-avea motiv, să știi,
fu cît p-aci să dea buzna în cabir
să le facă o tevatură în toată reg
Noroc că s-a răzgîndit în ul

clipă. I-a venit ideea că-i mult
cu folos un telefon anonim la
vasta dentistului. Așa că, deg
i-a pus dentistul fetei pl
be, pentru că în cele din urr
le-a scos nevasta dentistului,
dinți cu tot, în cadrul unui r
amical, care, ce-i drept, a cost
și pe ea un mic smoc de păr. E
cîte nu se întîmplă!

Ochelariștul tăcu. O doamnă
vîrstă simți nevoia să ia fata
ocrotirea sa.

— N-o mai speria, domnule, s
se ea. Eu am peste douăzeci
plombe în gură și încă nu mi
întîmplat nimic neplăcut.

— Douăzeci de plombe încă
fi chiar așa de mult! explică och

FĂRĂ CUVINTE

Ceasornice cu... parfum

de V.D. POPA

*De-ndată ce sosește primăvara,
În parcurile arhi-populate,
În care o fanfară cîntă seara,
Răsar ceasornicele parfumate.*

*Cu-n simplu mecanism, fără rubine,
Au drept carcasă brazda grosolană,
Dar sînt atît de gingașe și fine
De parcă nu ar fi «Made în poiană».*

*Cadranul lor, din iarbă și petale,
Dă naștere la glume pentru unii
Ce spun privind la cifrele florale:
— E ora 10 fără cinci petunii...*

*Se curăță sub ploile rebele
Și nu sînt de vînzare cu bucata,
Iar la nevoie pot fi-ntoarse ele
Ușor ca bună ziua, cu lopata.*

*Cînd unul se mai strică, nu e dramă,
Îl duce grădinaru-ntr-o clipită
La ceasornicărie, fără teamă
Că-i pune-n loc vreo floare ofilită.*

*Dar dacă ele-ncintă, trecătorii
Le știu cusurul: nu-s deșteptătoare
Deoarece nu vor horticultorii
S-așeze pe cadran și «sunătoare».*

tul. Dar eu cunosc un caz cu
ieva care, după douăzeci și trei
plombe, a făcut gingivită, poate
ă nici o legătură cu plombele,
i-au căzut toți dinții, așa că a tre-
it să-și pună proteze, iar în scurt
ip, nu știu de ce, i-a căzut și
rul, așa că și-a pus și perucă.

— Dumneata, domnule, interveni
pacient cu chelie, ai predilecții
povestești lucrurile cele mai gro-
re.

— Ba sînt altele și mai grozave,
apără ochelariștul, tare pe poziție.
nosc eu un caz cu unul care,
așa făcea pe grozavul și pe mora-
ul, dar la dentist leșina pe scaun
și țipa ca din gură de șarpe, pînă
d, într-o zi, din cauza țipetelor
șperieturii, ce credeți că a pățit?

— Ce a pățit?

— Uite că nu pot să spun!

Ochelariștul chibzui o clipă și
aplecă să șoptească ceva la ure-
a celui cu chelie. Acesta holbă
și mari, ca în fața unei primejdii
menințătoare. După care, ochela-
ul explică pentru toată lumea:

— Sînt lucruri care nu se pot
ne decît între bărbați. În orice
și da seama oricine ce înseamnă
tru un om tinăr să fie periclitat
a nu putea avea copii. Că în
neniul acesta, domnilor, proteză
există!...

ntre timp, mi-a venit rindul și
intrat la dentist. Cît am stat
lo, nu știu ce s-a întîmplat în
de așteptare. Cînd am ieșit, un
cunoscut explica unei doamne:

— Cunosc și eu un caz care, tot
se trata de măsele, pînă s-a
coperit că avea cancer la gît, așa
n-a mai durat mult. Și mai cu-
cîteva cazuri...

am intervenit.

— Și eu cunosc un caz, zic, un
cu cineva care cunoștea o mulți-
de cazuri.

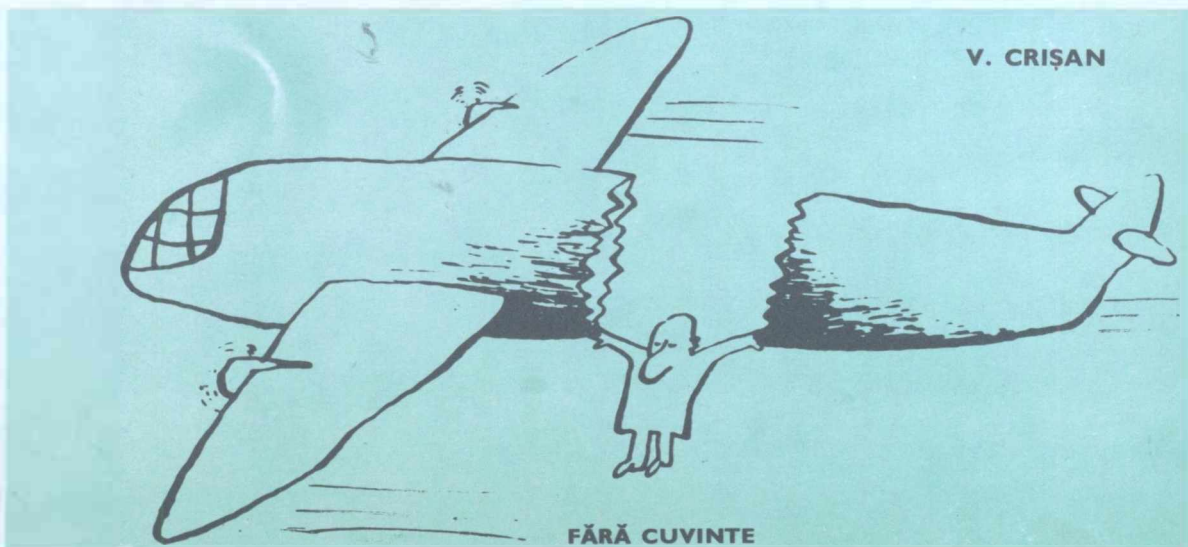
— Și?

— Și pînă la urmă nu l-a mai
ilțat nimeni.

lra o mică răzbunare. Și, uneori,
ică răzbunare, e o mare satisfacție
osc și eu un caz...

nu se mai rev.
t ascuns sub prund,
zz s-a dat la fund.
nul buimăcit,
-atît de greu lovit,
e, s-a zbugiumat,
r nu s-a descurcat.
e a căzut la pat.

telege bine
dea de cine?

V. CRIȘAN

FĂRĂ CUVINTE

DE PE ALTE MERIDIANE

● Johannes Brahms, care era vestit și prin zgircenie, oprindu-se o dată la un han dintr-un târg slovac, ceru să i se pregătească la masă o găină friptă. La plată, hangiul îi prezentă o notă demnă de buzunarul oaspetului. Brahms însă îl întrebă:

— Cind ați jumulit găina?

— Ciudată întrebare — observă hangiul. Se înțelege, după ce a murit.

— Păi vedeți, constată Brahms cu tristețe. Și pe mine, vreți să mă jumuliți de viu.

Hangiul rise cu poftă și-i reduse nota cu trei groși.

● După ultima cădere a cortinei, tinăra soprană se îndreptă spre cabină cu un buchet de flori în brațe. Era însă foarte contrariată.

— Ce îndrăzneală! Numai nouă flori!

— Nouă flori nu vă ajung? — se miră garderobiera.

— Păi eu am plătit zece!

● — Salata asta are un gust îngrozitor. Ai spălat-o?

— Sigur, chiar și cu săpun.

● Nu-i nevoie să deschideți gura atît de mare! — spuse dentistul.

— Dar ați spus că vreți să intrați cu cleștele.

— Da, însă eu rămîn afară.

● Calul întilnește un ciine și-l întrebă: — Ce oră e?

— Două jumătate! răspunse ciinele. Apoi, mergînd mai departe, dă nedumerit din cap:

— E cal și vorbește!

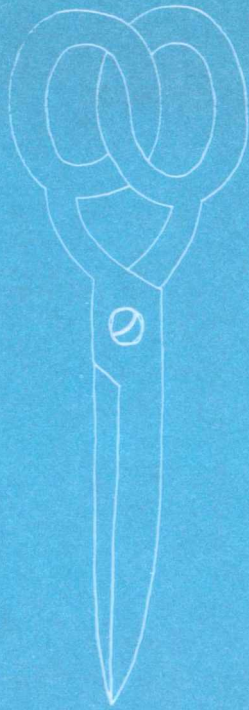
Culese de THEODOR HOLBAN

GH. CHIRIAC

— Sînt foarte grăbit!
— Te ducem cu... urgența!

I. DOGAR-MARINESCU

FĂRĂ CUVINTE

F. GRONSKI

DUET

PE
OOO-
LEJTE

Sînt unii care, cum se zice,
Au slăbiciunea din născare,
Ca orice lucru să-l complice,
Să-l facă «o problemă mare».
Ei sînt convingși că-i înțeleaptă
Metoda lor, deși nătîngă,
Și-i vezi cum, la urechea dreaptă,
Se scarpină cu mina stîngă.
Nu merg normal, direct la țintă,
Pe drumuri mai bătătorite
Și, ca și cum vor să se mintă,
Ei merg pe căi mai ocolite.
În fața temei ce urmează
Să se rezolve-operativ,
Observi că uneori se-așează
Un drac bătrîn ostentativ.
El cică «nu e grabă mare»
La rezoluții, contractări,
La termenele de predare
A unor mărfuri sau lucrări.
Și evident, chiar tu, săracu',
Om punctual și ordonat,
Pierzi timpul sau alergi la dracu'
Pe unde pruncii și-a-nțarcat.
Cînd vrei să scoți o aprobare,
Te zbați, alergi pe deșelate
Și, ca să ai viteză mare,
Îți iei o bicicletă-n rate,
Căci întreprinderea lucrează
În multe locuri și adrese,
Iar pîn-ce «șefii» toți semnează,
Și părul prin căciulă-ți iese!
În București (așa e uzul),
Cînd vrei să faci o legătură
De la tramvai cu troleibuzul,
Să vezi atunci alergătură!
Nu ne mai sperie distanța,
Dar orișicum sîntem mirați...
Ce-ar fi, cînd cursa Cluj-Constanța
Ar face-o trenul prin Galați?
Și tot așa te miri, ca omul.
Dar foarte greu e să ghicești:
De ce rămîne hipodromul
(Că-i unul singur) la Ploiești?
Un vechi turfist din Capitală,
La ale mele constatări,
Mi-a spus că e o socoteală:
Să ne-antrenăm în... alergări!

BARBU ALEXANDRU

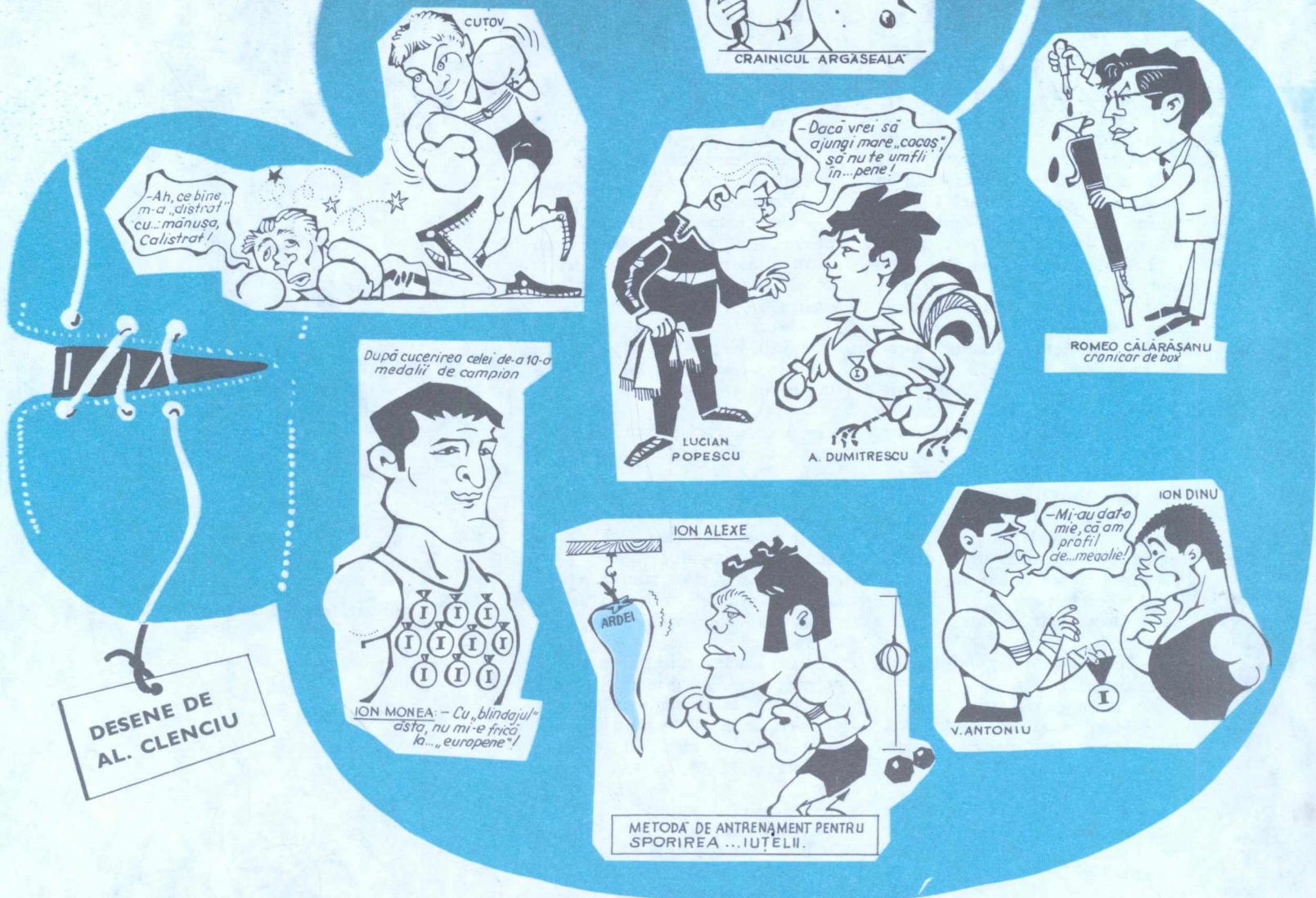
P.S.

Încep să stau în sîn cu frica,
Să nu m-aleg cu încă una:
Colaborarea la «Urzică»
S-o încasez de la «Tribuna».

B.A.

AI NOȘTRI LA STARTUL «EUROPENELOR»

DESENE DE
AL. CLENCIU

SCRISORI NEÎNȚELESE

Am în față, iubii cititori, câteva corespondențe, pe care le citesc, le recitesc și nu înțeleg nimic din ele. Nu le pricep, deși am mintea limpede ca a unui savant, deși în birou e o liniște profundă ca atunci când se citește lista de prime, deși nu mă deranjează nici colegii, nici muzele. De o oră încheiată îmi pun aceeași întrebare: «De ce nu înțelegi, tovarășe, cele relatate în scrisori? Ridică probleme atât de complicate? Sau atât de curioase?»

Într-adevăr, sint relatări ciudate. Gîndiți-vă, iubii cititori, dacă e de înțeles ca o fabrică de produse chimice să-și facă stocuri de asbest-fulgi pentru aproape zece ani? Nu e de înțeles.

Și totuși s-a întîmplat. Fiindcă ce au gîndit vajnicii salariați ai Serviciului aprovizionării de la respectiva fabrică din Mărășești? Au socotit că omul, pe locul său de muncă, trebuie să activeze intens. Și au activat. Cum aveau un minut liber, dădeau alarma: «Fraților, și acum ce facem? Stăm de pomană?». Și tot ei își răspundeau: «Cum o să stăm de pomană? Comandăm!»

Și folosind la maximum cele 480 de minute, comandau. Asbest! Și iar asbest! 63 tone de asbest! 675 000 de lei... «Ei și? N-o fi foc!».

Păi n-o fi foc, fiindcă asbestul este ignifug. E de înțeles? Aș!

Sau un alt caz. Am primit o sesizare de la un cititor că Minea Nicolae, președintele C.A.P.-ului Gostinari-Ilfov, în loc să se preocupe de bunul mers al cooperativei, se preocupa de bunul mers al țuicii pe șoseaua gîtului.

Din această cauză, C.A.P.-ul șchiopătează, rezultatele sînt slabe, iar bucuriile cooperabililor, anemice. Și ne-a sosit răspunsul Uniunii județene. Răspuns demn și înălțător. Că s-au efectuat cercetări, că cele sesizate sînt adevărate (în parte), C.A.P.-ul este slab organizat, că președintele Minea Nicolae, din cauza folosirii unei cantități mai mari de alcool, și-a pierdut autoritatea față de membrii cooperatori, și că sus-numitul va fi scos din muncă.

Buun!... Află însă Minea Nicolae despre sesizarea primită de noi și lasă pentru cîteva zile băutura deoparte. Așa că, în loc să miroasă a prune, începe a miroși pe cel care l-a «trădat». Și cade păcatul pe un anume lancu Ion. A pus deci președintele mina, sau, mai exact, pumnul, pe nefericitul lancu Ion și a prins a-l altoi în plină stradă. A strigat omul «văleu mamă», a strigat «văleu tată» și a întins-o șontic, șontic.

Urzica a sesizat, din nou, Uniunea județeană a cooperabililor de producție-Ilfov despre activitatea extra-agricolă a acestui președinte specialist — cum se vede — în irigații pe spinarea oamenilor. Uniunea, bineînțeles, ne răspunde din nou. Ni se comunică astfel o mulțime de amănunte interesante. Că s-au efectuat cercetări, că gala de box inițiată de președintele C.A.P.-ului nu se confirmă, că probabil lui lancu Ion i s-a părut că a fost bătut, că vinățiile sînt pesemne iluzii optice, că președintele C.A.P.-ului e piinea lui Dumnezeu (piine albă) și (atenție, oameni buni!) că Minea Nicolae este apreciat pentru activitatea sa și pentru rezultatele obținute de C.A.P., că omul este OM, că și iar că... Într-un cuvînt: Uniunea ne-a expediat niște referințe de parcă ar fi vrut să-l insoare.

Atîta doar că nu mai știm care dintre cele două răspunsuri ale «Uniunii» este adevărat, Intrucît, în prima adresă, ni se anunța că cele sesizate de noi sînt juste (în parte)!...

E de înțeles, dragi cititori? Aș! Păi cum vine treaba? Minea e capabil, dar cooperativa merge prost! Dacă n-ar fi fost capabil, cooperativa, probabil, nu mai exista. Într-o scrisoare se afirmă: Minea e un element apreciat, iar în cealaltă că e un bețiv. E pesemne apreciat pe linie de secărică. Vede recolta dublă. Mai departe: în al doilea dumneavoastră răspuns, Minea Nicolae nici gînd să-l pocnească pe lancu Ion; în primul răspuns, ne comunicați că cele sesizate sînt juste în parte... Sau poate că președintele e beat numai în parte: luni, miercuri și duminică. În vreme ce marți, joi și sîmbătă e treaz, cooperativa merge bine, «Uniunea» îl felicită pentru rezultate, tovarășul președinte al «Uniunii» îi strînge mina, iar nouă ne trimite un răspuns roz, pentru ca din nou, luni, miercuri și duminică, atunci cînd Minea se imbată, să dea cu el de pămînt și să ne expedieze alt răspuns în care ni se anunța că va fi scos din muncă.

Probabil scos luni, reincadrat joi, retrogradat marți, avansat vineri. D-ai-a spuneam, dragii mei, că am citit cîteva scrisori de neînțeles. Sau poate cu subînțeles.

AL. VIANU

ÎNGERUL, VIAȚA ȘI APA MINERALĂ

E seară... O seară în care vrăbiile ciripesc tot felul de tîmpenii, iar eu fixează o blondă staționată lingă o vitrină. Blondă ține în brațe două milioane de pachete. Jos, un alt pachet enorm, în formă de tort cu moț, iar lingă pachet un cățel în formă de cățel. Trebuie să intru în dialog cu blondă. Am o atracție irezistibilă. Merg totdeauna la sigur. Vă spun așa, în treacăt, de mine s-au îndrăgostit stenodactilografe, membre de sindicat și chiar și o femeie mandatar de răcoritoare. Sint și inteligent. Dacă aș fi luat bacalaureatul, ajungeam departe. Din păcate nu l-am luat, că nu mi l-a dat nimeni. Mă rog, acum mă apropiu de blondă. Are un cap de inger. Zici că tocmai atunci s-a dat jos din rați! Iau cățelul în brațe și spun ingerului!

— Sărut mina!... Cum se numește cățelul?

— Habar n-am! răspunde ingerul. Nu-i al meu...

Las javra jos și-i strig:

— Marș acasă, măgarule! Apoi către inger: Ce ți-e și cu animalele astea domestice, nu?

— Ce ți-e, domnule?

— Se atașează de femeile drăguțe fără ca măcar să le cunoască. Apro-po, Lică!... Lică Busuioc îmi zice. Așteptați soțul?

— Un taxi...

— Bine, dar cum poate un soț să-și lase soția cu atîtea bagaje?

— E în tură de noapte.

— Atunci, dacă-mi permiteți, mă ocup eu de bagaje...

— Cel de jos, te rog.

Îl iau. Și gem. Adînc...

— Conține vreo piesă de industrie grea? întreb.

— Un serviciu de masă pentru 12 persoane.

Am găsit un taxi, ne-am urcat și blondă a cerut să ne ducă la gară. Ajungem, plătesc, coborim și întreb:

— Ce căutăm în incinta feroviară?

— Iau trenul.

— Trenul? Dar e o crimă să luați trenul pe o noapte ca asta! Dacă ne urcăm toți în tren, unde vom ajunge?

— Eu ajung acasă! Exact peste douăzeci de minute sint în capot.

— Gata! În tren! strig eu. Mi-a spus destinația, am luat bilete și, instalați în compartiment, ca să vadă că sint un autodidact, o întreb:

— Doamnă, ați observat migrația păsărilor?

— Nu.

— Asta înseamnă că aveți altă ocupație, nu?

— Profesoară.

— Formidabil!... Toată viața mi-am dorit să conversez cu un cadru didactic în afara cadrului școlii. Nu știu dacă înțelegeți ce vreau să zic...

— Nu.

— Știți, viața e făcută s-o sorbim încet, așa, ca pe apa minerală. Că nu mai sintem copii, nu?

— Nu!

— Atunci, sinteți sigură că soțul n-o să lipsească în noaptea asta de la serviciu?

— Nu-l cunoști, domnule! Odată s-a dus la serviciu cu 39 de grade. Dar l-au trimis acasă, evident. E exemplu de conștiinciozitate.

— Astăzi n-avea cumva febră? Că dacă avea, îl trimite acasă și s-a dus dracului fericirea, adaug eu în gînd.

— Era sănătos tun!... E timpul să ne pregătim... La prima coborîm...

Coborîm, car pachetul acela enorm de greu, înjurînd în gînd obiceiul de a invita la masă 12 persoane deodată și, cînd termin, ingerul zice:

— Gata! Am ajuns.

În fața noastră se înalță o șașă de bloc. Intrăm în hol.

— La ce etaj urcăm? zic.

— Patru, răspunde ingerul. Numai eu!

— Și eu ce fac? Dau mîncare la vrăbii? Zic nervos.

— Ascultă, domnule, am crezut că ești amabil. Acum văd că ești idiot! Hai, du-te. Altfel chem portarul!

Fug, ajung la gară; trenul plecase. Următorul peste trei ore. Sint singur cuc. Cer voie și intru la impieगतul de mișcare. Și-i povestesc tărășenia cu cadrul didactic, care m-a indus în eroare la miezul nopții.

— Va să zică, i-ai cărat bagajele și totuși te-a lăsat în ploaie? spune el rîzînd în hohote.

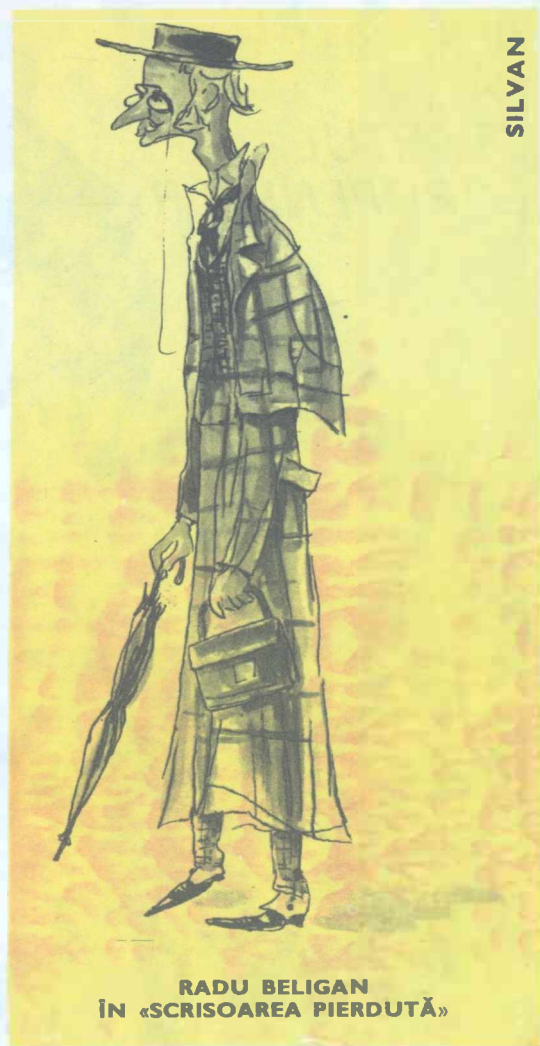
— Da, tovarășe impieगत. Să nu crezi niciodată în ingeri, că rămii ca prostu' în ploaie!

— Depinde de ingeri, zice el. De exemplu, în ingerul ăsta eu cred — zice el arătîndu-mi o față 9 pe 9 de sub cristalul biroului.

— Ea e! strig eu. De unde cunoști vipera asta fără pic de suflet uman?

— E soția mea! răspunde impieगतul. De cîte ori face cumpărături și eu sint în tură, găsește totdeauna un om amabil să-i care bagajele.

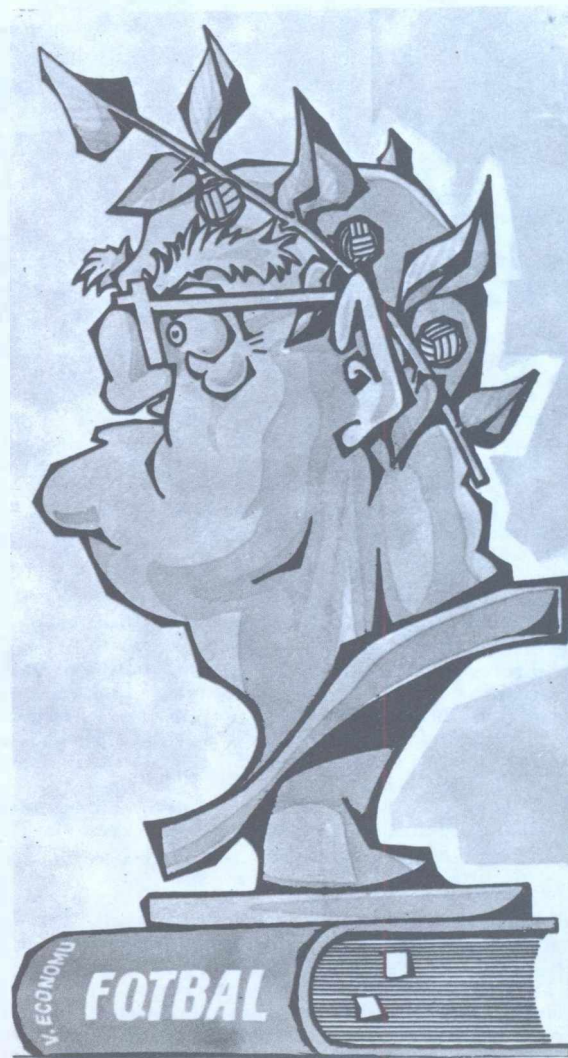
VASILE RĂDULESCU

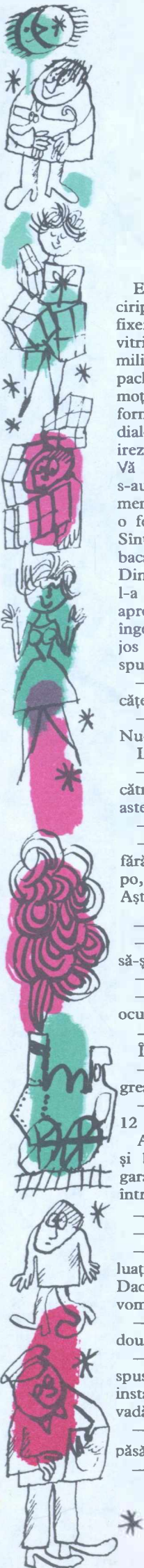
SILVAN

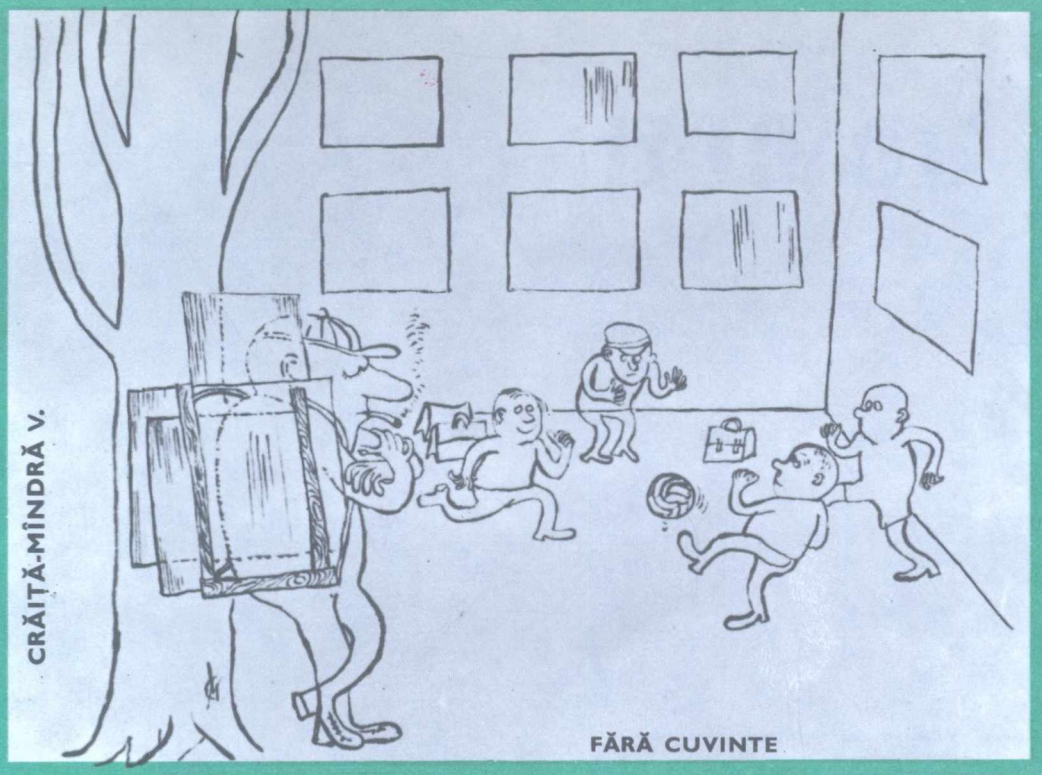
RADU BELIGAN
ÎN «SCRISOAREA PIERDUTĂ»

AL. CLENCIU

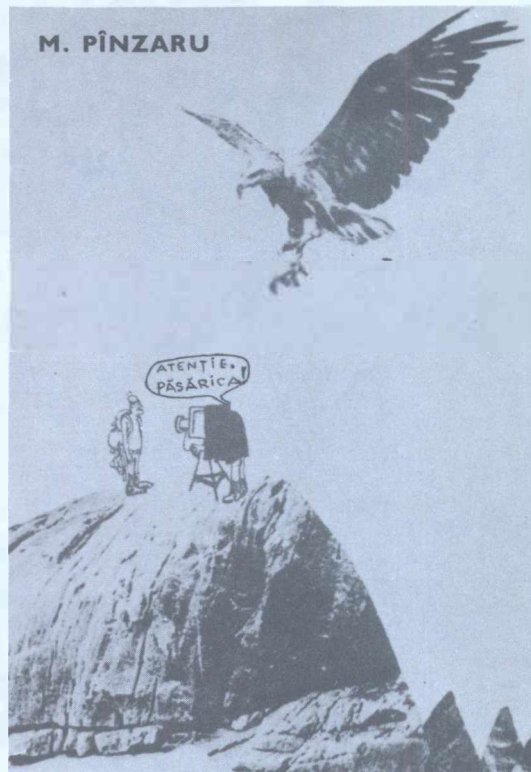

Ing. VIRGIL ECONOMU

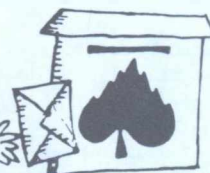

FĂRĂ CUVINTE

urzico

DE DEPARTE-ȚI SCRIU

URZICUȚO,

Trebuind să trimit o mie de lei pe adresa Dumitrana I. Grigore din comuna Valea Mare, județul Olt, am completat un mandat poștal la Oficiul PTTR Turnu Roșu, am

depus banii, am luat chitanța și am plecat liniștit spre casă. Dar ce să vezi? Recent am aflat că cei 1 000 lei au sosit la destinație după câteva luni de zile, aceasta datorită Oficiului PTTR Slatina, în raza căruia locuiește destinatarul, și care (oficiul) a recepționat mandatul pe alt nume. Și o dată cu asta au apărut tot felul de încurcături, adrese, note, reveniri și explicații pînă ce, în sfîrșit, s-a lămurit situația. S-a lămurit în ceea ce privește poșta, dar nu și în ceea ce privește interesele adresantului. De altfel întîrzierea pare de-a dreptul neverosimilă dacă te gîndești că între cele două localități mandatul în cauză a parcurs un anotimp...

În orice caz, sper că organele PTTR vor lua imediat măsuri și vor înlocui în sfîrșit diligența care se pare că mai circulă pe ruta Turnu Roșu — Valea Mare.

Că poate or fi obosit caii!

D.A., com. Turnu Roșu,
jud. Sibiu

URZICO DRAGĂ,

E din nou cald și iată că centrele de dulciuri și răcoritoare au început să fie iarăși asaltate de cetățeni. E drept că ba nu-i sifon, ba nu-i bragă rece, dar bucureștenii sînt oameni optimiști și nu se descurajează. Una din unitățile deosebit de frecventate de public — dat fiind și locul unde este amplasată — este centrul «Licurici» nr. 18 al cărui program de funcționare este între orele 7 și 22! În realitate însă centrul a cunoscut intreruperi simțitoare de orar, care uneori depășeau o oră și ceva, spre indignarea însetată a pietonilor. De acest punct comercial destinat cetățenilor care coboară înfierbîntați din tramvaie și troleibuze răs-punde Dobre Florica, pe care o cam

lasă rece căldura de care suferă amatorii de răcoritoare, deschizînd centrul cînd pofteste.

Cînd însă s-a fixat acest program, probabil s-a considerat că cetățenilor li se poate face sete între 7 și 22. Nu cum consideră Dobre Florica, care fixează ea orele în care nimănu nu-i este sete!

Zaharia C., București

URZICUȚO,

În ultima vreme F.C.M.E. (Fabrica de materiale electroizolante) a livrat zeci de mii de baterii de tipul «6.F.22» — așa le zice — care, chiar dacă le trîntești pe jos, tot

nu iese din ele nici o «picătură» de curent electric. Din această cauză cei care le-au cumpărat s-au săturat de ele foarte repede și nici n-au mai vrut să audă de «6.F.-ul 22» al F.C.M.E.-ului. Cum de au putut — dacă ținem seama de utilajele moderne ale acestei întreprinderi — să prindă viață atît de scurtă asemenea baterii, nu-și poate nimeni explica. Dacă-i întrebi pe cei de la uzină ce au de spus în legătură cu calitatea acestor baterii, tac de parcă ar fi scoși din priză. Iar dacă nu-i întrebi nimic, își văd de treabă liniștiți și fac în continuare baterii care nu au în ele nici măcar un sfert de watt!

Ar trebui ca C.T.C.-ul de la această fabrică să întreprindă cele necesare, că doar nu are rost să ajungă secția care produce baterii un... acumulator de reclamații. Că astea fac un curent atît de puternic, că cine știe ce «lampă» se mai aprinde..

C. Brătescu, Vashui

DRAGĂ URZICO,

La noi, în orașul Bacău, magazi-

nele de specialitate au pus în vinzare tot soiul de modele de mobilă, mult apreciate de clientelă. Recent a apărut și o bibliotecă tip «Cetatea», produsă de I.I.L. Tirgu Neamț, care a început imediat să fie solicitată. Iată însă că, spre surprinderea tuturor, aceste biblioteci au fost puse în vinzare fără geamuri, deși sînt prevăzute să le aibă. Cumpărătorii au obiectat care mai tare, care mai moale, dar au fost imediat lămuriiți, spunîndu-li-se că vina e a întreprinderii din Tirgu Neamț, care mai întii expediază bibliotecile și, cînd o fi și o fi, trimite ea și geamurile. Asta înseamnă, pentru cumpărători, repetate vizite la magazin ca să

vădă dacă au sosit mult așteptatele accesorii. La fel se întîmplă și în cazul bibliotecilor tip «Dana», realizate de IPROFIL Dej, care, ca și I.I.L. din Tirgu Neamț, livrează marfa incompletă, adică acolo unde trebuie să fie geamuri... e nimic!

Și eu care credeam că măcar atunci cînd e vorba de biblioteci o să meargă treaba ca la cartel!...

Stefan B., Bacău

Rubrică realizată de
DAN MANOLESCU

CUGETĂRI... NECUGETATE

sau cum nu trebuie să fie o cugetare :

- Domnișoarele au prioritate la vsi. — Nicolae Iosif, com. Mioarele, jud. Argeș
- Omul care nu e bun de nimic stă de pomană. — Vasile Cițu, Craiova.
- Piscile sînt o pacoste dacă n-ai șoareci. — Ion Florică, Constanța.
- Viața e frumoasă numai dacă nu ești mort. — Mircea Tăcutu, Loco.
- Șarpele i-a oferit Evei măr fiindcă era criză de portocale. — Mircea Munteanu, Petroseni.
- Mama tot mamă rămîne chiar dacă nu are copii. — Teofil Dumitru, Loco.
- Copiii trebuie să asculte de părinți fiindcă sînt mai mari. — Anghel Gheorghiu, Tirgu Mures.
- Florile miros plăcut pentru că au parfum în interior. — Costică Pop, Loco.

MARCEL BOȘNEAG, Sibiu
Anecdotele pe care ni le-ați trimis sînt copiate. Desenul nu e. Nu e bun, adică.

GHEORGHE MUȘAT, Brăila
În poezia «Am dreptul că sînt tinăr» vă plingeți că:

*Sînt invidiat de toată lumea
Că fac prea multe și creez într-una
Că o s-ajung celebru prin operele mele,
Că o să fiu artist și-o să lansez și stele.*

Fiți liniștit. Nici pentru această operă și nici pentru «Căsuța noastră» lumea nu are de ce să vă invidieze. Deocamdată nu există nici o perspectivă de publicare.

VIRGIL VRÎNCEANU, Ploiești
Părerea noastră despre poezia «Azi și mîine»? Poate ne trimiteți alta mai bună... poimîine.

M. GROSU

FĂRĂ CUVINTE

IOANA MATEI, Loco
Adresa dv. nu este reală. Dacă vă place jocul «de-a v-ați ascuns», presupunem că este o reminiscență din copilărie. Deci noi v-am căutat; acum rămîne să ne căutați dv. pe noi.

I. AUREL, Vălenii de Munte
La «Prima întîlnire» se pare că muza v-a tras chiulul. Poate vine la a doua. Mai încercați.

GEORGE ULLEA, Loco
Să știți că vocea scuză uneori pletele (cînd nu sînt prea exagerate). Totuși pentru inten-

ția lui umoristică vă citez catrenul adresat unui cîntăreț:

*Ești cîntăreț și voce ai
Și plete ai, ce-ți pasă.
Și ce băiat frumos erai
Cînd ai plecat de-acasă...*

VASILE CREȚOIU, Timișoara
«Luna» dv. e foarte, foarte palidă. Și mai e și plină... de greșeli.

PETRU TRAIAN CLONDA, Craiova
Linia desenului este interesantă, ideile mai puțin.

ROMEO MUNTEANU, Iași — CRISTIAN BÎRSAN, Loco
Invers ca mai sus.

COMAN CALOTĂ, Brașov
Printre «Cugetările fără haz» am găsit câteva care nu sînt de plins.

● Te-am înălțat sus nu ca să te vedem, ci să ne spui ce vezi.

● Zgîrcitul nu mîncă de teamă că nu se va sătura.

ALEXANDRU DIMA, Sf. Gheorghe
Intenții laudabile. Așteptăm să treceți la... fapte.

MARCEL VOINEA, Băilești; FLORIN ȘTEFĂNESCU, elev, Suceava, KETT GROZA IOAN, Arad; ANGHEL TERESCENTO, Galați
Vă urăm... succes!

Deocamdată nu!

Cătălin Bădescu, Gh. Bordei, Todea Radu, Andronic Sfetcu, Mihai Carauleanu, Traian Stafie, Petre Niculescu, Theodor Popa, Ion Susnea, Ion Florian Panduru, Elisabeta Georgescu, Coca Silvia, Constantin Piriianu, Oncel Nedeianu, Const. Crețu, Georgeta Răducanu, A.R. — Iași, Gheorghe D. Chirilă, Nițoi Vasile, F. Dumitru, Nicolae Ioniță, Alex. Pelin, Aurel Tibilete, Măndița Stancu, Anghel Rotaru, Mihai Goțu.

fabule

CONSPECTATE

Nuntă de argint

● De curînd frumoasa «călugăriță» a aniversat de la nuntă 25 de... soți.

Curaj

● Întîlnindu-l pe leu, maimuța nu l-a salutat. Aflase că ieșise la pensie.

Joacă

● Am văzut un șoricel zbenguindu-se cu un pisoi. Se jucau de-a... șoarecele și pisica.

Așa le trebuie

● În urma greșelilor săvîrșite, sancțiunile au fost drastice: vulpea va presta numai ore de noapte la coteț, pisica a fost dată pe mina șoarecilor, iar cîrțița a fost trimisă la munca de jos.

Ah, amorul!

● Un delfin sănătos tun a murit de prea multă tandrețe. Fusese însurat cu o caracatiță!

Efectele supraaprecierii

● Umflîndu-se în pene, curcanul a fost decretat bine îngrășat și dus la tăiat.

Curiozitate prelungită

● Cu «mă iubește, nu mă iubește?» capra a consumat toate verzele gospodarului.

Falsă principialitate

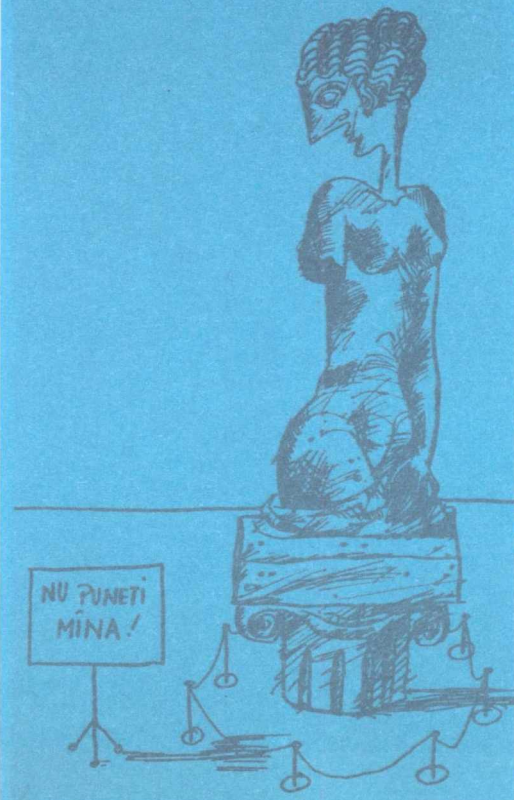
● O pisică sătulă a mai prins un șoarece. De ce? Din principiu.

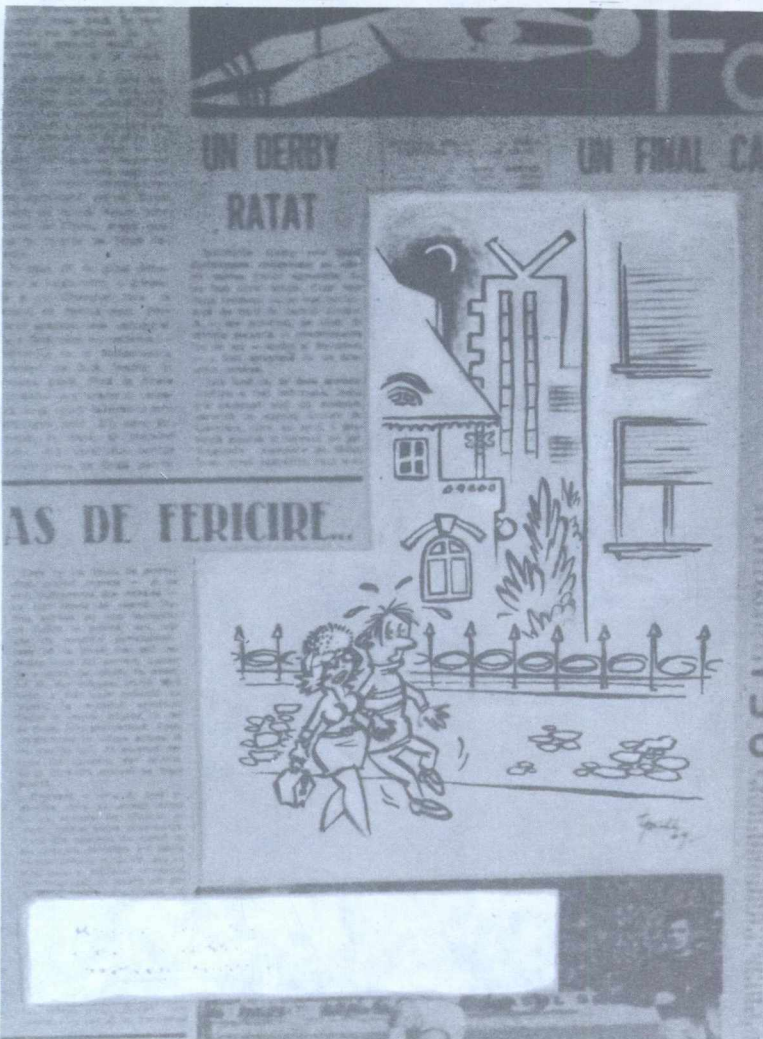
Moralistul

● Făcîndu-și siesta după un coș, Don Juan vestit, vulpoiul a declarat: «Sînt fericit că am dat o nouă lovitură imoralității».

I. LAN

AVRAM ANTON

— Mă Costele, aş fi putut ghici că ești fotbalist: de câte ori mă conduci, în apropierea porții și se împleticesc picioarele...

ECONOMII

Ținând să realizeze neapărat și ei economii în producție, cooperatorii de la unitatea de lenjerie a Cooperativei «Sirguința»-Brașov s-au gândit ce s-au gândit și au găsit metoda: au confecționat lenjerie de pat cu cițiva centimetri mai scurtă și cu alți cițiva mai îngustă.

Din «lovitură» asta au realizat economii de 14 000 lei și reclamații de cit o să stabilească organele în drept.

Din păcate, simpaticii noștri cooperatori au anulat și unele zicale bătrânești. De pildă, nu mai merge să spui: «Intinde-te cit ți-e plapuma», că nu te mai lasă cearșaful, fiind prea scurt. În orice caz, cu economia asta o să iasă și o economie de clienți pentru că nu vedem cine o să apreceze... sirguința asta de a scurta garniturile de pat.

În concluzie, ideea a fost colosală și mai trebuie trei idei de astea ca să dea gata respectiva unitate de cearșafuri.

Până nu ajungem să umblăm cu mini-lenjerie de corp este necesar să se ia măsuri, deși mărturisim că în ce-i privește pe cei care răspund de unitatea de lenjerie, nu știm pe unde vor scoate cămașa!

RISIPITORII

De curind, pe ecranul «Urzicii» a apărut noul super-film «Risipitorii», realizat în studiourile Întreprinderii de construcții și montaje nr. 13 din Timișoara. Filmul, și mai ales «exteriorul», au fost pregătite cu minuțiozitate pe șantierele Beregsău, Dirda și Arad, unde de 14 tone de asbest praf s-a ales praful, au împietrit de nepăsare și de ploaie 35 tone de ciment, s-au degradat 118 bucăți chesoane, 25 tone de bitum s-au făcut una cu pământul, iar 30 tone de oțel beton au ajuns la... fier vechi.

La toate aceste «frumoase realizări» s-a adăugat degradarea a 270 m.p. de parchet; lucru care are de pe acum un pronunțat iz de... tribunal.

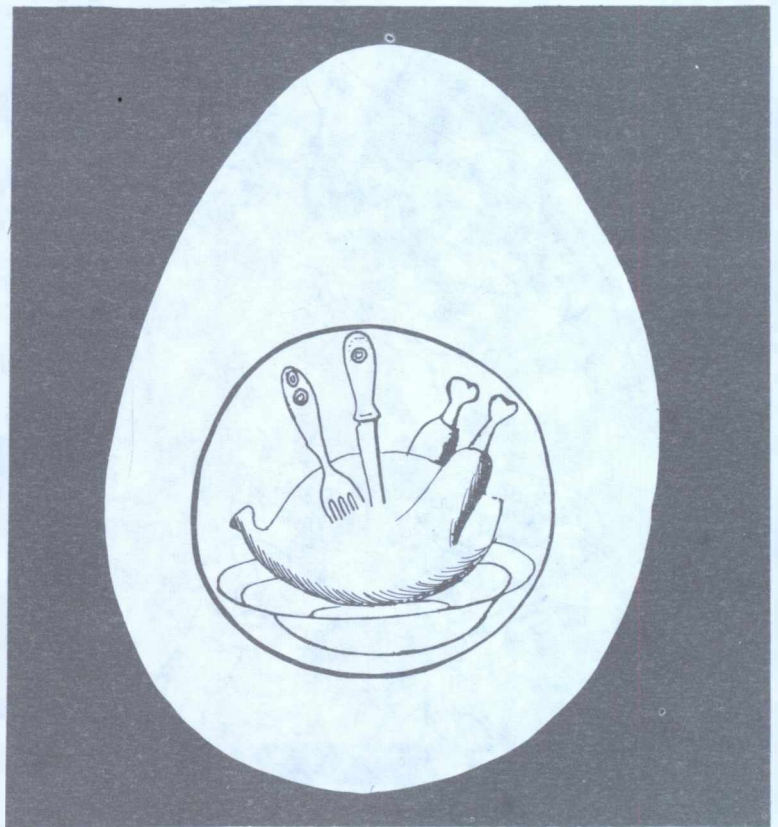
În rolurile principale au fost distribuite marile stele de pe firmamentul Întreprinderii de construcții și montaje nr. 13 Timișoara, adică întreaga conducere, cărora, deși nu sînt superstițioși, numărul unității le-a purtat, totuși, ghinion.

Sperăm că responsabilii acestui dezastru vor juca și rolurile din «secondo tempo», în care vor da socoteală pentru «dramaturgia» pe care au provocat-o în «primo-tempo».

E foarte probabil că filmul n-o să fie cu «happy end».

OCTAVIAN COVACI

(Din EXPOZIȚIA PERSONALĂ deschisă în holul teatrului Constantin Tănase)

